

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **L. V.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. KUJI 56861/2016, sp. zn. OOSČ 499/2016 OOSC/168,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 19. 7. 2016, č. j. KUJI 56861/2016, sp. zn. OOSČ 499/2016 OOSC/168, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlava, odbor dopravy (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), ze dne 3. 5. 2016, vypraveného dne 4. 5. 2016, č. j. MMJ/OD/5143/2016-10 JID: 74783/2016/MMJ, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 4. 2. 2016 v době okolo 13:55 hod. v Jihlavě na ulici Pávovská ve směru jízdy k ulici Sokolovská, jako řidič motorového vozidla zn., neměl za jízdy na vozidle rozsvícené předepsané osvětlení a za jízdy nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Tímto jednáním porušil § 32 odst. 1 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za který mu správní orgán prvního stupně podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o přestupcích“) uložil pokutu ve výši 2 000 Kč. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v úvodu žaloby napadá vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce není zcela zřejmé, zda je žalobci kladen za vinu jeden nebo dva přestupky, neboť měl porušit dvě ustanovení, a to § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a § 32 odst. 1 téhož zákona, které správní orgán posoudil jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Otázkou však dle žalobce je, zda se jedná o dva přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, nebo o přestupek jeden. Žalobce zastává názor, že se jedná o dva přestupky spáchané v jednočinném souběhu nestejnorodém.

Dále žalobce namítá, že údaj o formě zavinění ve výroku je paušální, tedy že správní orgán zvláště neuvedl, jaké zavinění žalobce shledal co do přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem a v řízení neosvětleného vozidla. K otázce zavinění žalobce poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, dle něhož otázku zavinění je nutno u každého obviněného posuzovat individuálně. Také žalobce namítá, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, o jakou konkrétní nedbalost se v případě žalobce jedná, zda vědomou či nevědomou (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009). Žalobce má za to, že taková vada má vliv na práva žalobce, neboť nelze vyloučit např. liberalizaci bodového systému, kde by mohl být bodový systém upraven tak, že by se zaznamenávaly body jen za přestupky spáchané v těžší formě zavinění, než je nedbalost nevědomá a nelze rovněž vyloučit, že pro futuro se bude lišit bodový postih dle prokázané formy zavinění (nedbalosti).

Výrok prvostupňového rozhodnutí je také nedostatečný z důvodu, že z něj nejsou patrné všechny znaky skutkové podstaty. Žalobci je totiž kladeno za vinu porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a § 32 odst. 1 téhož zákona, z výroku však není zřejmé, že by sedadlo, na kterém žalobce seděl, mělo být bezpečnostním pásem povinně vybaveno, a není z něj zřejmé ani to, že by žalobcovo motorové vozidlo bylo předepsaným osvětlením vybaveno. Z popisu skutku ve výroku tedy nevyplývají všechny skutečnosti, které jsou

nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty toho kterého přestupku. Z tohoto důvodu je výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42). Žalobce taktéž považuje výrok v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Je taktéž zřejmé, že správní orgán rozhodoval mj. na základě zvláštních právních předpisů, které stanoví povinnou vybavenost sedadla bezpečnostním pásem a vybavenost motorového vozidla osvětlením. Ve výroku však odkaz na tyto právní předpisy chybí. V tomto směru žalobce též namítá, že ani v odůvodnění správní orgán neuvedl, z jakých právních předpisů a jakým způsobem dovedl, že hypotézy ust. § 6 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 1 silničního zákona byly naplněny. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33).

Dle žalobce je výrok prvostupňového rozhodnutí v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť v něm absentuje uvedení bodového postihu. Žalobce poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je sankcí za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55).

Žalobce je dále toho názoru, že úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku jsou nedostatečné. Ze znění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že dle správního orgánu k naplnění materiální stránky přestupku postačuje naplnění formálních znaků (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45). Dle žalobce je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů co do naplnění materiální stránky přestupku. Žalobce poznamenal, že nebezpečnost jednání spočívající v neosvětlení vozidla v čase okolo 14 hod. je minimální.

Dle názoru žalobce jsou taktéž nesprávné úvahy správního orgánu prvního stupně o zavinění, neboť i zavinění ve formě nedbalosti je nezbytné prokazovat a nelze automaticky konstatovat nedbalost, neprokáže-li se úmysl, jak to správní orgán učinil (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 8 Tdo 122/2007). Nadto není zřejmé, jakou formu nedbalosti vzal správní orgán za zjištěnou a rovněž se nezabýval otázkou zavinění zvláště pro každý přestupek, ale učinil tak paušálně.

Za nezákonnou a nepřiměřenou žalobce považuje též vyměřenou sankci. Pokud správní orgán hodnotil závažnost údajných přestupků na základě toho, že se jich měl dopustit na frekventované ulici, tak dle žalobce není zřejmé, z jakého podkladu správní orgán tuto skutečnost zjistil (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Dále žalobce namítá, že správní orgán při výměře sankce přihlížel i k již zahlazeným přestupkům (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 28. února 2011, č. j. 8 As 82/2010-55). Odůvodnění sankce nelze též považovat za souladné s požadavky ust. § 12 přestupkového zákona. Ust. § 12 zákona o přestupcích totiž obsahuje výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen v rámci správního uvážení přihlídnout při stanovování druhu

a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen se těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně přezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, nebo též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81). Samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, neboť z ní nelze nijak dovodit, jak správní orgán usoudil, že právě pokuta ve výši 2 000 Kč je adekvátní sankcí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541).

Dále žalobce namítá, že správní orgán vycházel z podkladu, který neučinil obsahem spisu. Jedná se o mapové podklady dostupné na www.mapy.cz, na základě kterých správní orgán posuzoval reálnost tvrzeného pozorování zasahujícími policistkami, jakož i jejich věrohodnost.

Žalobce dále uvádí, že odmítá, že by s přestupkem na místě souhlasil, jak uvedly policistky, a trvá na skutkovém průběhu předestřené v rámci odvolacího řízení. Žalobce má za to, že z pouhé skutečnosti, že se svědkyně nezmínily o tom, že žalobce se opakovaně pokoušel zhasnout a rozsvítit světla a že by poukazoval na nějakou technickou závadu, nelze dovozovat, že tato neproběhla. Ostatně, i kdyby svědkyně výslovně sdělily, že taková situace nenastala, nemohl by žalovaný toliko prohlásit, že tvrzení žalobce odmítá, neboť je v rozporu s tvrzením policistek. Aby mohl žalobcovo tvrzení odmítnout, musel by se nejprve zabývat konkrétními skutečnostmi, které jeho tvrzení znevěrohodňují (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16). Pokud žalovaný vzal tvrzení žalobce za vyvrácené výpovědi policistek ohledně toho, jak se měl před nimi žalobce vyjadřovat při silniční kontrole, užil k vyvrácení jeho námitky nepřípustný důkaz, a totiž tzv. reprodukovanou výpověď (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012-42).

Další odvolací námitka žalobce byla, že připoután byl, avšak pod levým ramenem, neboť předchozího dne se při sportovním klání srazil s protihráčem a bolestivě si pohmoždil rameno, k čemuž navrhoval vyslechnout svědka protihráče, se kterým se srazil. Také dodal, že jeho vozidlo je vybaveno akustickou signalizací, které řidiče upozorňuje opakovaným pípáním, pokud není připoután, přičemž tento zvuk je velmi nepříjemný a nikomu nestojí za to, aby se nepřipoutal. Dále žalobce namítal, že policistky měly velmi krátkou dobu a špatný výhled do kabiny jeho vozidla, a proto se mohly snadno zmýlit. V odvolání také uvedl, že zejména z výpovědi paní B. podává, že tato usoudila, že odvolatel není bezpečnostním pásem za jízdy připoután ze skutečnosti, že viděla bezpečnostní pás svěšený dolů, podél B-sloupku vozidla. Svědkyně naopak netvrdila, že by skutečnost, že odvolatel nebyl připoután bezpečnostním pásem, usoudila ze skutečnosti, že by neviděla tento vedený přes jeho břicho. Žalobce rovněž opakovaně navrhoval vyslechnout stejného protihráče, neboť jej bezprostředně před silniční kontrolou vzal svým vozidlem, takže mohl potvrdit

žalobcem tvrzený způsob připoutání. Žalobce rovněž žalovanému zaslal video, které prokazuje, že má-li řidič zapnutý bezpečnostní pás pod ramenem, ten se vnějšímu pozorovateli jeví jako nezapnutý, neboť vrchní část pásu visí rovnoběžně s B-sloupkem. Pokud totiž žalovaný žalobci vytýkal, že neuvedl, jaké rameno si poranil, a zda vyhledal lékařskou péči, uvádí k tomu žalobce, že se nejedná o důvod pro konstatování nevěrohodnosti. Nadto je z vyjádření žalobce v odvolání zřejmé, že si poranil levé rameno.

Dále žalovaný ze skutečnosti, že žalobce má ve vozidle akustickou signalizaci v případě nepřipoutání, dovodil, že žalobce má ve vozidle též samonavíjecí bezpečnostní pás – z čehož dovodil, že se žalobce ve svém vozidle nemůže připoutat pod ramenem. Žalobce má za to, že samonavíjecí pás připoutání pod ramenem nevyklučuje, ani v případě poranění ramene, které se mu stalo, neboť právě takto byl připoután. Měl-li žalovaný v tomto směru pochybnosti, měl dle názoru žalobce provést dokazování, zejm. rekonstrukci. Pokud dále žalovaný uvedl, že žalobcem přiložený videozáznam nelze považovat za důkaz, neboť není zřejmé, jaké vozidlo je na snímku, uvádí k tomu žalobce, že se nejedná o relevantní důvod, neboť v základních rysech si je většina běžných motorových vozidel skupiny B podobná, a proto i výhledové podmínky do nich jsou podobné.

Konečně, pokud žalovaný považoval za problém to, že není z videozáznamu zřejmé, jaké vozidlo na něm je zachyceno, mohl se žalovaný žalobce na tuto informaci doptat. Následně se však žalovaný vyjadřuje k obsahu videozáznamu, není tedy zřejmé, zda tento důkaz provedl či nikoliv (k tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31). Žalobce také nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že výslech Marka Vašíčka by nemohl zpochybnit provedené dokazování, neboť žalobce jel v době spáchání přestupku ve vozidle sám. Dle žalobce za relevantní nelze považovat pouze svědectví osob, které byly přítomny při spáchání údajných přestupků, ale svědectví jakékoliv osoby, která vlastními smysly vnímala rozhodné skutečnosti.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že správní orgán prvního stupně nemohl do výrokové části rozhodnutí uvést skutečnost, že s přestupkem, ze kterého byl žalobce uznán vinným, je spojen bodový postih, neboť body zaznamenané až po pravomocném ukončení věci správní orgán příslušný dle místa trvalého pobytu. Dále žalovaný dodal, že správní orgán prvního stupně nepřihlédl při ukládání sankce k zahlazeným přestupkům, ale při hodnocení osoby žalobce uvedl údaj o tom, kolik má ve své EKŘ záznamů.

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, územní odbor Jihlava, obvodní oddělení Jihlava (dále jen „policie“) ze dne 3. 3. 2016, oznámení přestupku sepsané na místě dne 4. 2. 2016, které žalobce odmítl podepsat (a vyjádřit se k přestupkům), dále úřední záznam o přestupku ze dne 4. 2. 2016, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 10 záznamů o přestupcích z let 1996 až 2015.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 3. 5. 2016 v 9:00 hod. se ve věci konalo ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zmocněnec Ing. M. J. nedostavili bez řádné omluvy. K jednání se tak dostavily pouze svědkyně – zasahující policistky – A. K. a Z. B. Svědkyně shodně popsaly situaci tak, že v odpoledních hodinách jely po ulici Pávovská v Jihlavě směrem od centra, kdy proti nim jelo vozidlo, které nemělo za jízdy rozsvícené předepsané osvětlení. Z tohoto důvodu zastavily v zálivu a čekaly, až je vozidlo mine, aby se mohly otočit a jet za ním. Když je vozidlo míjelo, tak viděly řidiče, jenž byl ve vozidle sám a nebyl připoután bezpečnostním pásem, který visel podél bočního sloupku dolů. Dodaly, že rozhledové poměry měly dobré, viditelnost v uvedené době nebyla nijak ztížena a přestupek viděly na vzdálenost asi 3 metrů. Řidič pak na základě výstražného signálu zastavil na ulici Stamicova. Předložil veškeré doklady a po sdělení obvinění z přestupku s tímto souhlasil. Svědkyně Kalendová mu oznámila, že za uvedené přestupky mu bude uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Poté, co řidiči bylo odpovězeno na jeho otázku, zda mu budou za přestupky také uloženy body, s pokutou nesouhlasil a požadoval přestupky oznámit ke správnímu řízení.

Správní orgán prvního stupně ve věci vydal téhož dne rozhodnutí č. j. MMJ/OD/5143/2016-10 JID: 74783/2016/MMJ, v němž posoudil veškeré důkazní prostředky, předně svědecké výpovědi, v nichž neshledal žádné zásadní rozpory, a dospěl k závěru, že přestupek byl spolehlivě zjištěn a prokázán. Materiální znak přestupku je dle prvostupňového správního orgánu naplněn tím, že došlo k porušení nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu společnosti, jenž je v uvedeném případě bezpečnost a plynulost silničního provozu. Povinnost mít za jízdy rozsvícené předepsané osvětlení je v denní době stanovena především z preventivních důvodů v souladu se zásadou vidět a být viděn. Stejně tak je z preventivních důvodů stanovena povinnost přepravovaných osob být za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem, aby v případě kolizní situace bylo minimalizováno riziko újm na zdraví či na životě.

Vzhledem k tomu, že se žalobce k formě zavinění přestupku nijak nevyjádřil, posoudil správní orgán prvního stupně tuto okolnost v souladu se zásadou in dubio pro reo a rozhodl, že žalobce přestupek spáchal ve formě nevědomé nedbalosti. Při rozhodování o výši sankce za přestupek posuzoval správní orgán všechny aspekty, předně že k přestupku došlo v odpoledních hodinách na frekventované ulici, dále přihlédl k osobě pachatele a jeho výpisu z EKŘ a skutečnosti, že nedošlo k negativnímu následku, a proto rozhodl uložit sankci pokuty uprostřed zákonem stanoveného rozpětí.

Proti prvostupňovému rozhodnutí si žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 23. 5. 2016 podal blanketní odvolání, které následně dne 27. 6. 2016 a dne 4. 7. 2016 doplnil. Žalobce uvedl, že před jízdou provedl kontrolu vozidla a ověřil, že světla byla funkční.

V průběhu kontroly opakovaně zhasnul a rozsvítil světla, která se ovšem nerozsvítila, ačkoliv kontrolka ve vozidle žádnou technickou závadu nesignalizovala. K tomu žalovaný odkázal na výpovědi svědkyň, které se o zkoušce světél nezmiňovaly. K bezpečnostnímu pásu žalobce namítal, že jej měl po celou dobu jízdy zapnutý, avšak vedl pod levým ramenem, a to z důvodu pohmoždění ramene předcházejícího dne. Na důkaz, že byl připoután, zaslal žalobce žalovanému taktéž CD nosič, který prokazuje, že má-li řidič zapnutý bezpečnostní pás pod ramenem, ten se vnějšímu pozorovateli jeví jako nezapnutý, neboť vrchní část pásu visí rovnoběžně s B-sloupkem. K tomu žalovaný konstatoval, že skutečnost, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, potvrdily dvě policistky a předkládané důkazy vytváří verzi žalobce nevěrohodnou – neuvedl, jaké rameno si pohmoždil a zda vyhledal lékařskou péči. Dále žalobce argumentoval tím, že jeho vozidlo je vybaveno akustickou signalizací, která řidiče upozorňuje opakovaným pípáním, pokud není připoután. Na základě toho žalovaný uvedl, že jeho vozidlo je tedy vybaveno samonavíjecím pásem, a tudíž v tom případě by nebylo možné vést tento pás pod levým ramenem řidiče (v případě funkčnosti bezpečnostního pásu a vedení pásu pod levým ramenem by mu způsoboval téměř nemožnost řídit levou rukou vozidlo – a to zejména v případě bolestivého pohmoždění). Zasláný videozáznam, který má sloužit jako důkaz, že byl ve vozidle připoután a že pás vedl pod levým ramenem, dle žalovaného nelze brát jako důkaz a to z důvodu, že není zřejmé, v jakém vozidle byl tento záznam pořízen. Žalobcem navrhovaný výslech M. V. by dle žalovaného nemohl zpochybnit provedené dokazování, protože žalobce jel v době páchaní přestupku ve vozidle sám, a tudíž by M. V. nemohl přispět k objasnění skutkového stavu věci.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

K jednotlivým žalobním námitkám:

První okruh námitek žalobce se týkal nezákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť z něho není zřejmé, zda žalobce spáchal jeden či dva přestupky, neobsahoval formu zavinění přestupku a počet uložených bodů za přestupek a nejsou z něj zřejmé všechny znaky skutkové podstaty.

Výrok prvostupňového rozhodnutí zní: „*L. V., nar., je uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaného formou zavinění z nedbalosti, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 32 odst. 1 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 04.02.2016 v době okolo 13:55 hod., v Jihlavě na ulici Pávovská ve směru jízdy k ulici Sokolovská, jako řidič motorového vozidla zn., neměl za jízdy na vozidle rozsvícené předepsané osvětlení a za jízdy nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem.*“ Z výroku rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání jednoho přestupku, jehož skutková podstata byla naplněna porušením dvou povinností stanovených zákonem o silničním provozu [§ 32 odst. 1 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Žalobci je kladeno za vinu spáchání jednoho přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí v této části je srozumitelný, neboť je z něj dostatečně zřejmé, jaký přestupek je žalobci kladen za vinu. V souladu s výrokem rozhodnutí je taktéž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgán počítá s jedním přestupkem.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmá konkrétní forma zavinění (nedbalosti), jakou vzal za prokázanou, přestože zákon o přestupcích v § 4 rozlišuje dva stupně zavinění, a to úmysl a nedbalost, které se dále dělí na úmysl přímý a nepřímý, a na nedbalost vědomou a nevědomou.

V projednávané věci je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že žalobce „*je uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaného formou zavinění z nedbalosti,*“ v odůvodnění je pak uvedeno, že „*k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, minimálně nevědomé nedbalosti.*“

Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností ve výroku

rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost (srov. § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: *Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a/ věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b/ nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*). Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

Lze poznamenat, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do ustanovení § 77 zákona o přestupcích včleněna až novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že *„forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c/ bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“* Podle § 16i odst. 2 písm. e) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění*. Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalostí. Ani z okolností přijetí nové právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.

K neuvedení bodového postihu do výroku prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že sice § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně § 11 odst. 1 téhož zákona taxativně vymezuje, že za přestupek lze uložit tyto sankce, a to napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci, zákaz pobytu. Zákon o přestupcích tedy nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Soud nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), že bodový postih je trestem, ovšem dle názoru soudu nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Dále soud připomíná ust. § 123c zákona o silničním provozu, dle jehož odstavce 1 řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný

čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. Podle odst. 2 cit. ust. záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.

Jak tedy vyplývá z dikce zákona, sankce za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení zaznamenává do registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, přidělování bodů však nespadá do pravomoci správního orgánu rozhodujícím o přestupku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán, který provádí zápis do registru řidičů, má k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11 A 107/2011-31). Pokud tato činnost není v jeho kompetenci, nemůže mu náležet povinnost tyto body žalobci udělovat. Až na základě nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku byly žalobci uděleny body, z povahy věci tak nelze tyto body obsáhnout taktéž ve výroku prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené tak ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybili, když neuvedli ve výroku svých rozhodnutí bodový postih žalobce.

Pokud pak žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, tvrdil, že součástí výroku měla být i informace o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se v citovaném usnesení nezabýval náležitostmi výroku o přestupku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval zcela odlišnými otázkami (povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů) a jeho závěry tak nelze na nyní projednávanou věc bezesbytku aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37).

Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, dle níž z výroku prvostupňového rozhodnutí nejsou patrné všechny znaky skutkové podstaty. Nejedná se o pochybení správních orgánů způsobujících nezákonnost rozhodnutí, pokud neodkázaly na zvláštní právní předpis, podle něhož mělo být vozidlo žalobce vybaveno předmětným osvětlením či bezpečnostními pásy. Je nepochybné, že motorové vozidlo žalobce takto vybaveno bylo, pokud by tomu bylo naopak, bylo by to zřejmé svědkyním provádějícím kontrolu. Sám žalobce nepochybně, že jeho vozidlo takto vybaveno nebylo. Předmětný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 60 A 10/2014 na případ žalobce nedopadá, neboť tam uvedenému žalobci bylo za vinu kladeno spáchání 3 skutků a nebylo zřejmé, jakým konkrétním jednáním byla ta která povinnost dle dané vyhlášky porušena a jakým jednáním bylo žalobcem užito vozidlo bez technických podmínek stanovených v konkrétním ustanovení uvedené vyhlášky. Jednalo se předně o výklad odkazovací normy ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť v takovém případě je zapotřebí též uvedení příslušných podzákonných norem. Bez přesného popisu jednotlivých závad spolu s konkrétním označením nedodržенých ustanovení se nejednalo o výrok dostatečně určitý a nezaměnitelný. V případě žalobce však bylo bez pochyby jasné, jaké povinnosti svým jednáním porušil.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, uvedl, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí“. Obdobně vyznívá i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, či rozsudky téhož soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015-42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52.

Jak vyplývá z výroku správního rozhodnutí prvního stupně, ten výše uvedené požadavky bezezbytku splňuje a nelze tak správnímu orgánu vytýkat porušení § 77 přestupkového zákona.

Dále žalobce namítl, že nebyla dostatečně posouzena materiální stránka přestupku.

Dle krajského soudu, nerespektoval-li žalobce povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona

o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti krajský soud neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí žalobce. Krajský soud opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86). To stejné platí ohledně povinnosti žalobce mít za jízdy na vozidle rozsvícené předepsané osvětlení, přičemž není rozhodné, že v době spáchání přestupku bylo 14 hodin.

Žalobce dále nesouhlasil s posouzením zavinění ve formě nedbalosti, neboť i tuto je nezbytné prokazovat.

Krajský soud nespatřuje nezákonnost ani ve formulaci použité v odůvodnění rozhodnutí, kde správní orgán prvního stupně uvedl: *„Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. U přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není úmyslné zavinění vyžadováno. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, minimálně nevědomé nedbalosti, kdy pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Protože se obviněný v tomto případě k formě zavinění přestupku nijak nevyjádřil, posoudil správní orgán I. stupně tuto okolnost v souladu se zásadou in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného), a rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.“*

Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti. Takový postup v rozporu se zásadou materiální pravdy není. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda žalobce jednal zaviněně. Takto formulovaný výrok lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí žalobcem vzpomínané zásady in dubio pro reo. Pokud je spáchání přestupku prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno (ostatně v daném případě žalobce se správním orgánem prvního stupně vůbec ani nekomunikoval), a takové skutečnosti nevystaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybily, pokud

vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu. Z ničeho jiného než z vlastního jednání pachatele, tedy nepřipoutání se bezpečným pásem a nerozsvícením předepsaného osvětlení, na jeho vnitřní psychický vztah k objektu přestupku nebylo možné za daných okolností usuzovat.

Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „minimálně“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 2002, sp. zn. 7 Tdo 954/2002). Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. prosince 2005 sp. zn. 2 To 124/2005). V projednávaném případě však pochybnosti o tom, že prvostupňový správní orgán prokázal zavinění žalobce ve formě nedbalosti, a že jej proto shledal vinným ze spáchání přestupku, vyvstat nemohly.

Dále žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost vyměřené sankce.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *„při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“*

V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS).

Za polehčující okolnost je možno žalobci dle prvostupňového rozhodnutí přisuzovat skutečnost, že v době spáchání přestupku nenastala taková situace, při které by byl žalobce ohrožen, nebo došlo k omezení či k ohrožení jiného účastníka silničního provozu. Naopak jako přitěžující okolnost správní orgán zmiňuje to, že k přestupku došlo v odpoledních hodinách na frekventované ulici v Jihlavě. Správní orgán taktéž přihlédl k osobě pachatele, předně k jeho výpisu z evidenční karty řidiče, jenž vyhodnotil v jeho neprospěch. V rozmezí období let 1996 až 2015 je evidováno celkem 10 záznamů a aktuální stav bodového hodnocení ke dni výpisu je 2 body.

Je tak zcela jasné, že se jedná o přestupce, který jako řidič motorového vozidla není řidičem zcela ukázněným a respektujícím platné právní předpisy a v tomto směru byla osoba žalobce posuzována správně, když podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné přihlédnout také k sobě pachatele.

V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, publ. pod č. 2291/2011 Sb. NSS, v němž judikoval, že správní orgán byl při rozhodování o výši sankce za přestupek (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva spočívající v zahlázení odsouzení. Na tento rozsudek navázal rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS, podle něhož *„je třeba institut zahlázení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Na druhou stranu soud konstatuje, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem“*. Správnímu orgánu tedy nic nebránilo, aby přihlédl i k zahlázeným přestupkům při zvažování aspektu osoby pachatele.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného má odůvodnění sankce správním orgánem za dostačující, neboť je z něho zřejmé, z jaké důvodu uložil danou sankci. Z odůvodnění taktéž vyplývá, které okolnosti byly přítěžující a které naopak polehčující (i když je sám správní orgán takto doslova nepopsal). Sankce ve formě pokuty byla stanovena uprostřed zákonem stanoveného rozpětí, neboť žalobce má již 10 záznamů v kartě řidiče, přičemž však nedošlo ke zranění osob či poškození majetku.

Skutečnost, že ulice, kde k přestupku došlo, je frekventovaná, musí být správnímu orgánu známa, neboť sídlo správního orgánu je v Jihlavě. Spáchání přestupku v místě, kde se jedná o frekventovanou ulici v obci, je podstatně závažnější, než v místech, kde provoz je zcela minimální.

Žalobce má dále za to, že správní orgány vycházely z podkladu, který není obsahem spisu.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit*

se k podkladům rozhodnutí vzdal. “ Smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS).

Krajský soud se ztotožňuje s tvrzením žalobce, že pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí poukazoval na veřejně dostupný zdroj www.mapy.cz, dle něhož na místě spáchání přestupku nachází rovný a přehledný úsek, měl předmětnou mapu toto prokazující učinit obsahem správního spisu, popř. učinit úřední záznam, pokud by mapou prováděl dokazování při ústním jednání. Přesto však soud v tomto neshledává pochybení správního orgánu způsobující nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, stěžejními důkazy byly výpovědi svědkyň – zasahujících policistek a policejní spis, na základě kterých správní orgán učinil závěr o spáchání přestupku žalobce, nikoliv na základě mapy. Ta pouze dokazovala skutečnosti tvrzené svědkyněmi (výhledové podmínky dobré). Žalobce taktéž neuvedl důvod, jakým způsobem skutečnost, že správní orgán nezaložil mapu do správního spisu, mohlo mít vliv prokázání spáchání přestupku. Žalobce tak na svém právu seznámit se s podklady krácen nebyl.

Na závěr žalobce namítal závěry žalovaného ohledně jeho vypořádání se s odvolacími námitkami.

Správní orgány při rozhodování o vině žalobce vycházely předně ze svědeckých výpovědí zasahujících policistek. Žalobce však v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí předestřel odlišnou verzi skutkového děje, než tak, jak jej popsaly policistky.

Soud před vlastním hodnocením zjištěného skutkového stavu předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má a priori vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Soud se tak zabýval otázkou, zda je věrohodná výpověď policistek s protichůdnými tvrzeními žalobce.

Z oznámení o přestupku sepsaném na místě dne 4. 2. 2016 je zřejmé, že se žalobce k věci odmítl vyjádřit a toto oznámení nepodepsal. Žalobce, popř. jeho zmocněnec, se nedostavili k nařízenému jednání dne 3. 5. 2016, kdy také byly vyslechnuty svědkyně – policistky, jejichž výpověď žalobce nyní zpochybňuje. Poprvé svou verzi příběhu popsal žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (stejně jako v žalobě). Z úředního záznamu a výpovědi svědkyň vyplývá, že na místě kontroly se nenacházela jiná osoba kromě řidiče – žalobce. Správní orgány v řízení o přestupku žalobce vzaly za zásadní důkazy, kterým byly výsledky svědkyň – zasahujících policistek. Svědkyně vypovídaly naprosto v souladu s oznámením přestupku sepsaném na místě a úředním záznamem. V případě policistů

formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47).

V obecné rovině se svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích příkládá vysoká míra věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že by šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“* Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděly zasahující policistky, a to, že žalobce za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a neměl na vozidle rozsvícené předepsané osvětlení, neboť výpovědi policistek k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházel a byly podpořeny o podklady jimi zpracované. Policistky výpovědi podávaly jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci.

Správní orgány považovaly výpovědi policistek za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav. Pro doplnění soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 9 As 42/2011-79, dle něhož: *„Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům prisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj.*

předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezesbytku dostalo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š. a J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznamena, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivity takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědí obou svědků na základě odhadnutých vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez déletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědí obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.“

Soud považuje za dostatečné odůvodnění, dle kterého oznámení přestupku a výpovědi zasahujících policistek postačovaly správnímu orgánu prvního stupně jako důkazy ke zjištění skutkového stavu. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS). Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policistkami. Jejich výpovědi jsou v zásadě bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by žalobce stíhaly. Policistky žalobce neznaly a při zastavování vozidla nevěděly, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti z jejich strany. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistek lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Na rozdíl od policistek měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil v žalobě. Pokud žalobce nesouhlasil s výpověďmi policistek, které ve věci vypovídaly jako svědkyně, měl možnost je konfrontovat při ústním jednání a pokládat jim doplňující dotazy, popř. se již mohl vyjádřit přímo na místě přestupku.

Svá tvrzení však žalobce poprvé předesílá až v odvolání, kdy tak dle soudu opět mohl učinit již dříve v průběhu správního řízení, navíc žalobce nepředložil žádné konkrétní důkazy k prokázání svých tvrzení.

Co se týče tvrzení žalobce, že měl bezpečnostní pás zapnutý pod ramenem kvůli zranění, toto tvrzení nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu a ani k žalobě žalobce na podporu tohoto tvrzení žádné relevantní důkazy nedoložil. Není pravdou, že by se tímto žalovaný nezabýval, naopak námitku vypořádal dostatečně, a to na stran 3 napadeného rozhodnutí. Soud má stejně jako žalovaný za to, že tato žalobcem předestřená skutková verze spočívající v zapnutí bezpečnostního pásu pod ramenem nemá oporu ve svědecké výpovědi, a ztotožnil se rovněž s tím, že hodnota této skutkové verze je oslabena i dobou jejího uplatnění. Žalobce se na místě silniční kontroly k samotnému přestupku vůbec nevyjádřil. Bylo by však zcela přirozené a logické, že by žalobce, pokud by daný přestupek podle svého mínění nespáchal, již na místě uvedl, že bezpečnostním pásem připoután byl. Žalobce již od počátku musel vědět o tom, že spáchal přestupek, za který mu hrozil postih v blokovém nebo ve správním řízení. Nebylo tedy v jeho zájmu tvrzení o své nevině na místě jakkoli zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (k obdobným závěrům ohledně snížení důkazní hodnoty tvrzení uvedených s časovým odstupem dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013-42). Skutkovou verzi zapnutého pásu pod ramenem neuplatnil ani žalobce

či jeho zmocněnec při ústním jednání (ke kterému se bez řádné omluvy nedostavili), a tato se objevila poprvé v odvolání, v reakci na konkrétní pasáže svědecké výpovědi. Ze všech uvedených důvodů soud této skutkové verzi žalobce neuvěřil, a proto se již ani nezabýval okolnostmi, za jakých žalobcem tvrzený způsob připoutání bezpečnostními pásy byl možný či nikoliv.

Uvedené se týká i tvrzení žalobce ohledně kontroly vozidla před jízdou, neboť tuto skutečnost taktéž mohl a měl uplatnit již při kontrole. Krajský soud tak ani neuvěřil verzi žalobce ohledně pokusu, který měl žalobce provádět v průběhu policejní kontroly, kdy opakovaně zhasnul a rozsvítil světla, která se nerozsvěcovala, neboť jak výše uvedeno, žalobci se v průběhu řízení nikterak nepodařilo znevěrohodnit svědecké výpovědi policistek.

Soud se neztotožnil ani s poslední námitkou žalobce, dle níž žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč některé žalobcem navrhované důkazy považoval z nadbytečné. V tomto ohledu soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS: *„Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“* Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Správní orgány v nyní projednávané věci těmito požadavkům dostály, aniž by vznikla pochybnost o tom, že žalobce příslušný přestupek spáchal a ve svých rozhodnutích se vyjádřily ke všem návrhům na dokazování a vysvětlily, z jakých důkazů při právním hodnocení skutku vycházely a proč. Rozhodujícími důkazy byly výpovědi svědkyň – zasahujících policistek, podpořené oznámením přestupku a úředním záznamem. Dokazování, jež proběhlo v nyní posuzovaném správním řízení, tedy splňuje veškeré zákonné i judikatorní požadavky na ně kladené.

Žalobcem navrhované důkazy byly žalovaným posouzeny jako nadbytečné, neboť tento neměl o zjištěném skutkovém stavu nejmenších pochyb. Krajský soud ve shodě s žalovaným považuje výslech M. V. za nadbytečný, neboť pokud je nade vše pochybnost prokázáno, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, ačkoliv tak měl učinit, nelze tuto skutečnost vyvrátit výpovědí spoluhráče žalobce, jež jej měl předchozího dne před policejní kontrolou zranit.

Taktéž je nutno ve shodě se žalovaným odmítnout žalobcem přiložený záznam, neboť tento nebyl pořízen v den kontroly a tudíž nemůže osvětlit, zda v den kontroly žalobce připoután byl či nebyl. Pokud tento důkaz žalovaný odmítl, ale zároveň se stručně vyjádřil k jeho obsahu, neshledává soud tuto vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť i dle krajského soudu je tento důkaz zcela irelevantní a nemůže vyvrátit skutkové závěry učiněné správními orgány.

Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla a nezapnutí předepsaného osvětlení. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistek bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měly osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy žalobce zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně